

(1) de gemeentelijke leges die bij de gemeente betaald dienen te worden [...].

Artikel 7 lid 1: De gemeente draagt zorg voor de aanwezigheid van de (buitengewoon) ambtenaar van de burgerlijke stand die het huwelijk voltrekt of het partnerschap registreert.

Artikel 7 lid 2: De gemeente draagt zorg voor de aanwezigheid van een bode die de gasten ontvangt, begeleidt en uitgeleide doet.

Artikel 10 lid 2: De gemeente behoudt bij de nakoming van deze overeenkomst, haar volledige publiekrechtelijke verantwoordelijkheid ten aanzien van de benodigde procedures in het kader van wettelijke regeling.”

In Bijlage 1, Eisen huwelijk- en partnerschapslocatie, lezen we onder andere:

“De vereiste vergunningen moeten in orde zijn (zoals gebruiksvergunning, standplaatsvergunning, milieuvergunning, vergunning in het kader van Drank- en Horecawetgeving).”

En:

“Tijdens de ceremonie mogen geen alcoholhoudende dranken worden verstrekt of genuttigd.”

Erg privaatrechtelijk klinkt dat allemaal niet. Er is veeleer sprake van een gemengde overeenkomst.

29. Zouden we het gieten in de termen van het subsidierecht, dan zou je kunnen zeggen dat het een uitvoeringsovereenkomst is. In het subsidierecht dient zo'n overeenkomst ter uitvoering van de beschikking tot verlening van de subsidie, hier dient zij ter uitvoering van de beschikking van B&W van 14 februari 2012 tot aanwijzing van de locatie 'De Schuur' in het Conferentiecentrum Hoorneboeg als huwelijks- en partnerschapslocatie.

30. Ik weet, het is in 'gemeenteland' niet gebruikelijk om een scherp onderscheid te maken tussen 'de gemeente' en 'het college', maar had deze overeenkomst niet alleen als partij 'de gemeente Hilversum' moeten hebben, maar ook het college van B&W? Viel deze overeenkomst wel onder het mandaatbesluit waarbij de directeur van de dienst Dienstverlening mandaat kreeg om de gemeente in privaatrechtelijke verhoudingen te vertegenwoordigen?

31. Had de Afdeling verder niet moeten ingaan op de vraag of het besluit op bezwaar wel adequaat was gemotiveerd? Had de Afdeling niet ook moeten ingaan op de vraag of het onderzoek ter beoordeling van de representativiteit van de locatie wel zorgvuldig was geweest? Volgens r.o. 23 van de aangevallen uitspraak is 'in het verleden al een ambtenaar bij eiser langs geweest in het kader van de aanwijzing van het restaurant als incidentele trouwlocatie.' Was dat de ambtenaar van Publiekszaken die aanvankelijk nog positief was geweest over de aanvraag van appellant? Over welke specifieke deskundigheid ter

zake beschikte die ambtenaar? De rechtbank overweegt: 'Er was dus informatie over de locatie aanwezig.' Beschikten B&W, de rechtbank en de Afdeling over een verslag van die plaatsopname? Wat was de kwaliteit van die informatie? De rechtbank vervolgt: 'Verder was er voldoende informatie over het restaurant beschikbaar op de website en in folders.' Hoe was die informatie toegankelijk gemaakt?

Gaat de Afdeling niet in op deze bezwaren en het beroep op het gelijkheidsbeginsel omdat appellant deze in hoger beroep niet adequaat aan de orde heeft gesteld, maar nogal wild om zich heen schopt? 32. De Afdeling heeft deze uitspraak alleen gezet in de sleutel van het vertrouwensbeginsel en de auteur van de verwachtingen. Ook daarbij hebben de rechtbank en de Afdeling appellant niet geholpen: zij hebben zijn rechtsgronden niet adequaat aangevuld. Het geschil over de aanspraak op een aanwijzing als vaste trouwlocatie is juridisch behoorlijk gedenuatureerd, en de inhoudelijke kant: 'waar is het u echt om te doen?' is in de mist verdwenen.

33. Is al met al de bestuurlijke besluitvorming en de beroepsprocedure niet één grote bak juridische prut? Komt het gemeentebestuur er niet te gemakkelijk mee weg, levert de Afdeling in deze 'kleine' zaak geen confectierechtspraak, blijft appellant niet zonder ongelijkheidscompensatie achter als een onbezoldigde bestuursrechtelijke veldwachter?

34. Deze uitspraak kwalificeert als een van de minst begrijpelijke en misschien ook wel – wegens het niet aanvullen van de rechtsgronden van een juridische leek – een van de slechtste uitspraken van de Afdeling die ik ooit heb gelezen. Ook al is het streven niet gericht op het winnen van de Klare Taal bokaal, dan moet een meervoudige kamer toch, ook als het niet over aardgaswinning gaat, juridisch preciezer kunnen formuleren en aan een juridische leek enige lekenbescherming kunnen bieden.

L.J.A. Damen

## AB 2017/175

### AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE

2 november 2016, nr. 201601926/1/A1

(Mr. Scholten-Hinloopen)

m.nt. V.M.Y. van 't Lam

Art. 2.1 lid 1, art. 2.18 lid 1 onder f Activiteitenbesluit

\* Advocaat bij Stibbe te Amsterdam en geassocieerd medewerker bij de Universiteit Utrecht.

Milieurecht Totaal 2016/6531  
 Milieurecht Totaal 2016/6523  
 Gst. 2017/12  
 M en R 2017/12  
 ECLI:NL:RVS:2016:2881

**Verzoek tot handhaving op grond van de zorgplicht van het Activiteitenbesluit afgewezen. Voor onversterkte muziek bevat het Activiteitenbesluit een uitputtende regeling.**

*Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 11 maart 2015, ECLI:NL:RVS:2015:737), heeft de wetgever met de zinsnede 'die niet of onvoldoende worden voorkomen of beperkt door naleving van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels' in artikel 2.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit tot uitdrukking willen brengen dat overtreding van de zorgplicht uitsluitend aan de orde is in gevallen waarvoor het Activiteitenbesluit geen uitputtende regeling bevat. Dit is het geval indien er ten aanzien van een omschreven situatie of activiteit geen limitatieve opsomming is opgenomen met eisen of voorschriften (nota van toelichting, blz. 114-115, Stb. 2007, 415).*

*Geluid veroorzaakt door het ten gehore brengen van onversterkte muziek is ingevolge artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, volledig uitgezonderd van de geluidsgrenswaarden van het Activiteitenbesluit, tenzij in zoverre bij een gemeentelijke verordening als bedoeld in het vijfde lid regels zijn gesteld. Hiermee bevat het Activiteitenbesluit een uitputtende regeling voor het ten gehore brengen van onversterkte muziek. Dit betekent dat overtreding van de zorgplicht, anders dan waarvan appelland uitgaat, niet aan de orde is.*

*Gelet op het voorgaande, leidt het geluid van het drummen tijdens de door De Nieuwe Muziekschool gegeven drumlessen niet tot een overtreding van het Activiteitenbesluit. Het college was dan ook niet bevoegd om op grond van het Activiteitenbesluit tot handhaving over te gaan. Dat appelland, zoals hij stelt, ernstige geluidhinder ondervindt van het drummen, kan er niet toe leiden dat, zonder dat zich een overtreding voordoet, tot handhaving optreden wordt overgegaan. Het betoog faalt.*

Uitspraak op het hoger beroep van:  
 appelland A en appelland B (hierna tezamen en in enkelvoud: appelland), wonend te Druten,  
 tegen de uitspraak van Rechtbank Gelderland van 4 februari 2016 in zaak nr. 15/3460 in het geding tussen:

Appelland,  
 en

Het college van burgemeester en wethouders van Druten.

**Procesverloop**

Bij besluit van 24 november 2014 heeft het college een verzoek van appelland om handhavend op te treden tegen De Nieuwe Muziekschool afgewezen.

Bij besluit van 12 mei 2015 heeft het college, voor zover hier van belang, het door appelland daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 4 februari 2016 heeft de rechtbank het door appelland daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelland hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

Appelland heeft nadere stukken ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 september 2016, waar appelland, vertegenwoordigd door gemachtigden, en het college, vertegenwoordigd door mr. S. Khowja en E.D.T. van Zanten, zijn verschenen.

**Overwegingen**

1. Appelland woont tegenover een schoolgebouw aan de locatie te Druten. In dit gebouw worden door De Nieuwe Muziekschool drumlessen gegeven. Appelland stelt ernstige geluidsoverlast te ondervinden van het drummen en heeft het college daarom bij brief van 22 september 2014 verzocht om daartegen handhavend op te treden. Het college heeft zich in de besluiten van 24 november 2014 en 12 mei 2015 op het standpunt gesteld dat het niet bevoegd is tot handhavend optreden, omdat met het drummen onversterkte muziek ten gehore wordt gebracht en daarvoor ingevolge het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit) geen normen gelden. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak geoordeeld dat het college zich terecht op dit standpunt heeft gesteld.

2. Appelland betoogt dat de rechtbank partijdig is geweest, nu het college zonder dat het daarvoor in de procedure bij de rechtbank argumenten heeft aangedragen in de aangevallen uitspraak in het gelijk is gesteld.

2.1. Dit betoog mist feitelijke grondslag en faalt reeds daarom. Het college heeft in het verweerschrift van 20 juli 2015 en ter zitting bij de rechtbank gereageerd op de door appelland aangevoerde beroepsgronden en uiteengezet waarom het de afwijzing van het handhavingsverzoek juist acht. De rechtbank heeft zich in de aangeval-

len uitspraak gebaseerd op zowel hetgeen appelllant als het college in de procedure bij de rechtbank heeft aangevoerd.

3. Appellant betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college op grond van het Activiteitenbesluit bevoegd en gehouden was handhavend op te treden. Volgens appellant moet het door het drummen veroorzaakte geluid worden beschouwd als versterkte muziek, waarop de geluidgrenswaarden van het Activiteitenbesluit van toepassing zijn. Hij wijst er in dit verband op dat ter begeleiding van het drummen gebruik wordt gemaakt van versterkte muziek via koptelefoons. Omdat het één bedrijfsactiviteit betreft en de muziek via de koptelefoons er bovendien toe leidt dat harder wordt gedrumd, moet volgens appellant ook het geluid van het drummen als versterkte muziek worden beschouwd. Ook als echter zou worden geoordeeld dat de geluidgrenswaarden van het Activiteitenbesluit niet van toepassing zijn, had het college volgens appellant, gelet op de ernst van de door hem ondervonden hinder, tot handhavend optreden moeten overgaan. Hij wijst in dit verband op de in artikel 2.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit opgenomen zorgplicht.

3.1. Ingevolge artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, van het Activiteitenbesluit blijft bij het bepalen van de geluidsniveaus, bedoeld in de artikelen 2.17, 2.17a, 2.19, 2.19a dan wel 2.20, buiten beschouwing het ten gehore brengen van onversterkte muziek tenzij en voor zover daarvoor bij gemeentelijke verordening regels zijn gesteld.

Ingevolge het vijfde lid, aanhef en onder a, kunnen bij gemeentelijke verordening ten behoeve van het voorkomen van geluidhinder regels worden gesteld met betrekking tot het ten gehore brengen van onversterkte muziek.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, voorkomt degene die een inrichting drijft en weet of redelijkerwijs had kunnen weten dat door het in werking zijn dan wel het al dan niet tijdelijk buiten werking stellen van de inrichting nadelige gevolgen voor het milieu ontstaan of kunnen ontstaan, die niet of onvoldoende worden voorkomen of beperkt door naleving van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels, die gevolgen of beperkt die voor zover voorkomen niet mogelijk is en voor zover dit redelijkerwijs van hem kan worden gevegd.

3.2. Niet bestreden is dat bij de door De Nieuwe Muziekschool gegeven drumlessen geen versterking plaatsvindt van het geluid van het drummen. Dit betekent dat wat het drummen betreft sprake is van onversterkte muziek als bedoeld in artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, van het Activiteitenbesluit. Dat tijdens het drummen begeleidende muziek door de drummer via een

koptelefoon wordt beluisterd en die muziek aldus ten gehore wordt gebracht via die koptelefoon, kan er niet toe leiden dat het geluid van het drummen wordt aangemerkt als versterkte muziek, ook niet als het gebruik van die koptelefoon ertoe leidt dat harder wordt gedrumd. Artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, noch enige andere bepaling van het Activiteitenbesluit biedt aanknopingspunten voor de door de Laet voorgestane uitleg van het begrip onversterkte muziek.

Vast staat dat in de gemeente Druten voor het ten gehore brengen van onversterkte muziek niet bij gemeentelijke verordening regels zijn gesteld als bedoeld in artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, bezien in samenhang met het vijfde lid, van het Activiteitenbesluit. Dit betekent dat op het geluid van het drummen de geluidgrenswaarden van het Activiteitenbesluit niet van toepassing zijn.

3.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 11 maart 2015, ECLI:NL:RVS:2015:737), heeft de wetgever met de zinsnede "die niet of onvoldoende worden voorkomen of beperkt door naleving van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels" in artikel 2.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit tot uitdrukking willen brengen dat overtreding van de zorgplicht uitsluitend aan de orde is in gevallen waarvoor het Activiteitenbesluit geen uitputtende regeling bevat. Dit is het geval indien er ten aanzien van een omschreven situatie of activiteit geen limitatieve opsomming is opgenomen met eisen of voorschriften (nota van toelichting, blz. 114-115, *Stb.* 2007, 415).

Geluid veroorzaakt door het ten gehore brengen van onversterkte muziek is ingevolge artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, volledig uitgezonderd van de geluidgrenswaarden van het Activiteitenbesluit, tenzij in zoverre bij een gemeentelijke verordening als bedoeld in het vijfde lid regels zijn gesteld. Hiermee bevat het Activiteitenbesluit een uitputtende regeling voor het ten gehore brengen van onversterkte muziek. Dit betekent dat overtreding van de zorgplicht, anders dan waarvan appellant uitgaat, niet aan de orde is.

3.4. Gelet op het voorgaande, leidt het geluid van het drummen tijdens de door De Nieuwe Muziekschool gegeven drumlessen niet tot een overtreding van het Activiteitenbesluit. Het college was dan ook niet bevoegd om op grond van het Activiteitenbesluit tot handhaving over te gaan. Dat appellant, zoals hij stelt, ernstige geluidhinder ondervindt van het drummen, kan er niet toe leiden dat, zonder dat zich een overtreding voordoet, tot handhavend optreden wordt overgegaan. Het betoog faalt.

4. Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college niet bevoegd is tot het stellen van maatwerkvoorschriften op grond van de zorgplicht. Volgens appellant wordt hij door het geluid van het drummen in zijn persoonlijke levenssfeer aangetast, omdat dit geluid zonder zijn toestemming zijn woning binnendringt. Dit is in strijd met de artikelen 10 en 12 van de Grondwet, aldus appellant. Maatwerkvoorschriften kunnen die strijd volgens hem voorkomen.

4.1. Ingevolge artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit kan het bevoegd gezag met betrekking tot de verplichting, bedoeld in het eerste lid, maatwerkvoorschriften stellen voor zover het betreffende aspect bij of krachtens dit besluit niet uitputtend is geregeld.

4.2. De Afdeling stelt voorop dat appellant in zijn brief van 22 september 2014 heeft verzocht om handhaving en niet (mede) om het stellen van maatwerkvoorschriften. De besluiten van 24 november 2014 en 12 mei 2015 houden een afwijzing in van dat handhavingsverzoek en slechts die afwijzing lag in de beroepsprocedure bij de rechtbank ter toetsing voor. Gelet hierop kan de overweging van de rechtbank dat het (ook) niet mogelijk is om met toepassing van de zorgplicht maatwerkvoorschriften te stellen, niet als dragend voor de beslissing in de aangevallen uitspraak worden beschouwd. De rechtbank is er overigens terecht van uitgegaan dat, nu het ten gehore brengen van onversterkte muziek in het Activiteitenbesluit uitputtend is geregeld, geen bevoegdheid bestaat om op grond van artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit maatwerkvoorschriften te stellen ten aanzien van het geluid van het drummen. Hetgeen appellant aanvoert met betrekking tot de artikelen 10 en 12 van de Grondwet kan er niet toe leiden dat in weerwil van de bewoordingen van artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit een bevoegdheid tot het stellen van maatwerkvoorschriften wordt aangenomen. Overigens heeft artikel 12 van de Grondwet, anders dan appellant veronderstelt, geen betrekking op het binnentreden in een woning van geluid.

Het betoog faalt.

5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

### Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

### Noot

1. De hiervoor gepubliceerde uitspraak biedt aanleiding om stil te staan bij de handhaving van de zorgplicht van het Activiteitenbesluit, de relatie met de gemeentelijke verordening en het omgevingsplan in de Omgevingswet.

2. Appellant woont tegenover een muziekschool waar drumlessen worden gegeven. Appellant ondervindt geluidhinder en verzoekt om handhaving. Dat verzoek is zowel volgens de rechtbank als volgens de Afdeling terecht afgewezen, omdat er geen sprake is van een overtreding van het Activiteitenbesluit.

3. Voor het geluid van het drummen gelden geen geluidsgrenswaarden van het Activiteitenbesluit. Voor 'het ten gehore brengen van onversterkte muziek' gelden die geluidsnormen namelijk niet, tenzij en voor zover daarvoor bij gemeentelijke verordening regels zijn gesteld (art. 2.18 lid 1 onder f Activiteitenbesluit). Het drummen in de muziekschool vond onversterkt plaats. Het feit dat de drummer tijdens het drummen begeleidende muziek beluistert via een koptelefoon, maakt dat volgens de Afdeling niet anders. Ook niet als het gebruik van de koptelefoon ertoe leidt dat harder wordt gedrumd. Nu de desbetreffende gemeente klaarblijkelijk geen regels heeft gesteld als bedoeld in art. 2.18 lid 1 onder f Activiteitenbesluit, zijn de geluidsgrenswaarden van het Activiteitenbesluit niet van toepassing op het geluid van het drummen. Ik kom daar zo nog op terug.

4. Ook een overtreding van de zorgplicht ex art. 2.1 lid 1 Activiteitenbesluit is niet aan de orde. Zowel uit de hiervoor gepubliceerde uitspraak als uit ABRvS 10 augustus 2011 (ECLI:NL:RVS:2011:BR4631, *Milieu & Recht* 2012/20, m.nt. VL) volgt dat handhaving van deze zorgplicht alleen aan de orde is indien en voor zover het Activiteitenbesluit ten aanzien van een daarin geregelde situatie of activiteit niet-uitputtend is. Dat leidt de Afdeling af uit de woorden 'die niet of onvoldoende worden voorkomen of beperkt door naleving van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels' en het staat ook met zo veel woorden in de nota van toelichting. Volgens de nota van toelichting is van een uitputtende regeling sprake als er ten aanzien van een omschreven situatie of een activiteit een limitatieve opsomming is opgenomen met eisen en voorschriften (*Stb.* 2007, 415, p. 114-115). Van een uitputtende regeling voor onversterkte muziek is sprake, omdat uit het Activiteitenbesluit volgt dat daarvoor geen geluidsnormen gelden, tenzij daarvoor bij gemeentelijke verordening regels zijn gesteld (art. 2.18 lid 1 onder f Activiteitenbesluit). Ook het stellen van maatwerkvoorschriften is al-

leen mogelijk als het Activiteitenbesluit niet-uitputtend is (zie ook art. 2.1 lid 4 Activiteitenbesluit). Zodoende kon de omwonende hier evenmin met succes verzoeken tot het stellen van maatwerkvoorschriften. Staat de omwonende dan met lege handen? Nee, de omwonende kan de gemeente(raad) verzoeken om regels voor onversterkte muziek op te nemen in de gemeentelijke verordening. Als gezegd, staat in art. 2.18 lid 1 aanhef en onder f dat bij het bepalen van de geluidsniveaus onversterkte muziek buiten beschouwing blijft, tenzij en voor zover daarvoor bij gemeente verordening regels zijn gesteld. Blijkens de toelichting kan het zijn dat de lokale situatie wel om regels vraagt ten aanzien van het ten gehore brengen van onversterkte muziek. De gemeente is daartoe in staat door middel van een gemeentelijke verordening (Stb. 2007, 415, p. 206). Als de gemeentelijke verordening regels bevat, dan blijft bij het bepalen van het geluidsniveau onversterkte muziek dus niet buiten toepassing. De geluidsnormen van het Activiteitenbesluit zijn daar dan op van toepassing. Van die geluidsnormen kan overigens bij maatwerkvoorschrift worden afgeweken (art. 2.20 Activiteitenbesluit). De model-APV van de VNG bevat bijvoorbeeld voorschriften en geluidsnormen – vrijwel geheel overeenkomend met tabel 2.17g Activiteitenbesluit – voor het ten gehore brengen van onversterkte muziek binnen inrichtingen. Ook kunnen omwonenden een beroep doen op de gebruikelijke bepalingen in de APV die verbieden om teveel lawaai te maken of overlast te veroorzaken. Tot slot kan de omwonende civielrechtelijk actie ondernemen tegen onrechtmatige geluidhinder.

5. Onder de Omgevingswet zullen in het omgevingsplan milieunormen worden opgenomen. Geluid(immissie) – dat zijn normen zoals die in de hiervoor afgedrukte uitspraak aan de orde waren en die bepalen (samengevat) welke mate van geluidhinder geluidsgevoelige objecten mogen ondervinden – zal voortaan uitsluitend via het omgevingsplan kunnen worden gereguleerd. Dat betekent dat men voortaan niet meer alleen het Activiteitenbesluit (onder de Omgevingswet: het Besluit activiteiten leefomgeving) en/of de omgevingsvergunning voor milieu moet raadplegen om te weten welke milieunormen er gelden, maar ook het omgevingsplan. Ook zullen in het omgevingsplan regels worden opgenomen die thans in gemeentelijke verordeningen zijn opgenomen. Dat geldt in ieder geval voor de verordeningregels die in art. 2.18 lid 1 onder f van het Activiteitenbesluit worden bedoeld.

6. Deze uitspraak is ook geannoteerd in Gst. 2017/12, m.nt. C.M.M. van Mil en M&R 2017/12, m.nt. Claassen-Dales. V.M.Y. van 't Lam

## AB 2017/176

### COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFSLEVEN

30 maart 2017, nr. 16/269

(Mrs. J.L. Verbeek, E.R. Eggeraat, J. Schukking)  
m.nt. T. Barkhuysen en L.M. Koenraad

Art. 3:13, 3:15 BW; art. 8:75 Awb

ECLI:NL:CBB:2017:114

**Het College oordeelt dat appellanten in deze procedure hun rechten evident hebben aangevend voor een ander doel dan waartoe deze zijn gegeven zijn. Het gaat appellanten er namelijk niet om de (on)juistheid van een besluit van een bestuursorgaan aan de orde te stellen, maar om een civielrechtelijke kwestie die zich twintig jaar geleden heeft afgespeeld steeds opnieuw op te rakelen.**

*Het College stelt voorop dat uitgangspunt in een democratische rechtsstaat is dat een ieder het recht heeft op toegang tot een onafhankelijke en onpartijdige rechter. Het recht op toegang tot de rechter is echter geen absoluut recht. Inperkingen op dat recht mogen evenwel de kern van dat recht niet aantasten. Voor het niet-ontvankelijk verklaren van een bij een rechter ingesteld rechtsmiddel wegens misbruik van procesrecht zijn naar het oordeel van het College zwaarwichtige gronden vereist, aangezien met de niet-ontvankelijkverklaring de betrokkene in feite het recht op toegang tot de rechter wordt ontzegd. Dit geldt temeer wanneer het gaat om een door een burger tegen de overheid ingesteld rechtsmiddel, gelet op de – soms zeer verstrekkende – bevoegdheden waarover de overheid beschikt en welke een burger in de regel niet pleegt te hebben. In het licht daarvan zijn naar het oordeel van het College in geval van een dergelijk rechtsmiddel zwaarwichtige gronden aanwezig indien rechten of bevoegdheden zodanig evident zijn aangewend zonder redelijk doel of voor een ander doel dan waartoe zij gegeven zijn.*

*Het College constateert (...) dat het onderhavig beroep van appellanten geen enkele kans van slagen heeft. Het gaat hen er immers niet om de (on)juistheid van een besluit van een bestuursorgaan aan de orde te stellen, maar om een civielrechtelijke kwestie die zich twintig jaar geleden heeft afgespeeld steeds opnieuw op te rakelen, waarbij appellanten zich herhaaldelijk tot verweerster wenden omdat zij vanwege het eerdergenoemde vonnis uit 2005 de direct betrokkenen niet meer in rechte kunnen betrekken zonder dwangsommen te verbeuren. Het is, naar zij bij voortduring zelf vermelden, hen er dan ook niet om te doen om een gesteld*